

вки, нормата на специалната текуща смѣтка се повиши, по чл. 36 отъ закона, отъ 50 до 500 хил. лв. на прѣдприятие, съ извѣстно ограничение въ правата на клиента (земанията му отъ държавата, окръжieto и общината се прѣхвърлюватъ на името на банката).

Материалното положение, морални качества и кредитоспособностъ на клиентитѣ на банката по сконтиране полици и специални текущи смѣтки сж били прѣдметъ на обсъждане отъ страна на сконтовия комитетъ при банката, състоящъ отъ чиновници при сжщата и отъ изборни лица.

Историята на сконтовия комитетъ при Б. Н. Банка при режима на устава ѝ отъ 1879 г. е вече намъ извѣстна за да има нужда да се повръщаме на нея.⁴⁾

При реформиране на банката въ 1885 г. законодателятъ изново се е псвѣрналъ на старата редакция на § 9 отъ устава досежно сконтовитѣ комитети, като е постановилъ, щото изборътъ на 6-тѣ членове за сконтовъ комитетъ да се извършва отъ градския и окръжни съвѣти на тоя градъ, гдѣто се намѣрва седалището на банката или нѣкой неянь клонъ (чл. 16 отъ закона). Мандата на сконтовия комитетъ се е опрѣдѣлилъ на 1 година. Сконтовия комитетъ се е прѣдсѣдателствувалъ въ централното управление отъ управителя на банката, а въ клоноветѣ — отъ директора (чл. 1 отъ Правилника за сконтовитѣ комитети при Б. Н. Банка). Въпросътъ за отговорноститѣ ни сконтовия комитетъ е билъ разрѣшенъ въ смисълъ, че тѣ, членоветѣ на сконтовия комитетъ, сж отговорни „ако не материялно, то морално за всѣка загуба на банката“ (чл. 9, алинея втора отъ цитирания правилникъ). Въ онѣзи околии на Княжеството, кждѣто не сжществувало банковъ клонъ, се е учрѣдявало по една оцѣнителна комисиия (чл. 17 отъ закона), съставена отъ кореспондента на банката (търговецъ), отъ касиера на земл. каса и отъ 3 членове, избрани отъ мѣстния градски съвѣтъ. До тази оцѣнителна комисиия банката се е оправяла за свѣдѣния върху кредитоспособността на частнитѣ лица отъ нея околия, които би се обърнали къмъ банката да искатъ заемъ или сконтиране полици⁵⁾.

Съ законътъ за Б. Н. Б. отъ 10.ІІ.1906 мандатътъ на сконтовитѣ комитети се е повишилъ изново на 3 години. При централното седалище на банката той се е състоялъ отъ директора, началника на сконтовото отдѣление и отъ 6 изборни члена; въ първостепенитѣ и второстепени клонове — отъ директоритѣ на банката и отъ 6 члена, а въ останалитѣ клонове (агентури) — отъ директоритѣ (агенти) и отъ 3 члена. Изборътъ на членоветѣ е ставалъ по начинъ, щото 4 лица отъ сконтовия комитетъ при централата и при І и ІІ-степенитѣ клонове сж се избирали отъ окръжния и общински съвѣти въ съединено засѣдание, а останалитѣ 2 члена — отъ търговската камара; въ останалитѣ клонове и агентури 2 отъ членоветѣ на

⁴⁾ Вж. стр. 15—16.

⁵⁾ За агентуритѣ на Б. Н. Банка въ Плевенъ, Видинъ, Свищовъ и Сливенъ (прѣобърнати отъ 1 януарий 1907 г. въ клонове), а сжщо така и за онѣзи агентури които управлението на банката тѣмъ първа да открива, е билъ изработенъ Времененъ правилникъ за операцийтѣ, счетоводството, дѣловодството и личния съставъ на агентуритѣ на Б. Н. Банка, одобренъ отъ управит. съвѣтъ на банката въ засѣданието му на 3 мартъ 1905 г. Споредъ този правилникъ, при всѣка агентура се е учрѣдявалъ сконтовъ комитетъ, състоящъ се отъ 3 члена, избрани отъ мѣстния общински съвѣтъ, измежду лица отъ търговско или промишлено съсловие (чл. 11), съ цѣлъ да опрѣдѣля кредитоспособността на всички търговци и частни лица и да оцѣнява имотитѣ, прѣдставени за ипотека (чл. 13). Агентътъ на банката е билъ прѣдседателъ на сконтовия комитетъ при агентурата.